VREMEA

DREPTEI NAŢIONAL - CREŞTINE

Anul V nr. 57 18 aprilie - 15 mai 2003, 8 pagini 3000 lei **www.edituravremea.ro**

EDITORIAL

DE PAŞTI

Dincolo de sărbătoarea Învierii, Paştele este şi prilejul împăcării şi iertării care ne este lăsat în singura rugăciune ce ne vine de la Iisus Hristos: «Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri». Creştini cum ne mărturisim, măcar cu ocazia recensămintelor demografice care atestă o apartenenţă de peste 90% şi a sondajelor de opinie ce indică încrederea în Biserică în aceeaşi proporţie, ar trebui ca societatea noastră să se afle în armonie sufletească, trecând peste duşmănii şi adversităţi. Ar trebui, cu condiţia mărturisirii păcatului de către cei vinovaţi şi, pentru aceasta, avem taina spovedaniei, păcatul mărturisit aducând iertarea. Dacă pentru creştinul obişnuit, spovedania de taină în biserică este de ajuns, pentru persoanele publice, pentru mai marii zilei, ea se cere a fi publică, păcatele lor afectând întreaga societate, întregul popor. Ne dau mai marii zilei prilejul de a ne purta creştineşte, de a le ierta păcatele ce ne fac rău tuturor, de a regăsi echilibrul, pacea socială?

O jumătate de veac de cotropire străină a încercat să scoată din conştiinţa poporului credinţa în Dumnezeu şi în valorile naţionale. «Elita conducătoare», câteva sute de oameni, în majoritate de etnie străină, au transplantat cu forţa ideologia şi practicile comunismului în ţara noastră. Îngroşându-şi rândurile, partidul comunist a ajuns la patru milioane de membri, unul din patru locuitori majori ai ţării fiind membru de partid. Timp de 45 de ani, «elita de partid» a reuşit să creeze o economie ineficientă, să ticăloşească moravurile, să compromită chiar viitorul biologic al ţării. Aceste «realizări» s-au obţinut prin violenţă şi teroare, zeci de mii de omoruri, milioane de arestări, ani grei de detenţie. Sunt păcate grele, pe care cei ce le-au făptuit nu le recunosc, nu se căiesc şi nu au fost traşi la răspundere pentru ele. Aceiaşi oameni, ca Ion Iliescu, sau copiii lor ce nu se dezic de ei, ca Petre Roman, au reluat frâiele puterii la Revoluţie, sunt succesorii şi continuatorii aceleiaşi «elite comuniste», arogându-şi dreptul de a ne conduce printr-o cât mai lentă tranziţie, către un capitalism original pe care Ion Iliescu l-a denumit, nu lipsit de inspiraţie, «capitalism de cumetrie». În afara «elitei de partid», a ofiţerilor din fosta Securitate, a «cadrelor» economico-financiare ale regimului comunist, în clasa politică formată după '89 şi-au făcut loc foştii informatori plătiţi ai Securităţii ca cei trei fruntaşi «venerabili» din Partidul Liberal, intelectuali disidenţi, ca un fost ministru care nu a demisionat la reprimarea celor din Piaţa Universităţii, «luptători anticomunişti», exemplar fiind cazul unui animator al Pieţei Universităţii, ulterior candidat la preşedinţie pe lista şefului noii Securităţi. Toţi aceştia sunt vinovaţi sau complici pentru crimele şi abuzurile săvârşite în timpul mineriadelor sau pentru jefuirea societăţii româneşti de către oligarhia politico-financiară (Caritas, Bancorex, FNI, privatizări frauduloase). Păcatele acestor foşti *tovarăşi* şi a tovarăşilor lor de drum, culminează cu păcatul trufiei, refuzul de a-şi recunoaşte vinovăţia, ceea ce elimină însăşi ideea de iertare, întrucât fără spovedanie nu poate fi primită împărtăşania, iar pentru persoanele publice, fără mărturisire, tot publică, şi căinţă nu poate fi iertare.

Pentru înţelegerea complexului vinovăţie-păcat-trufie-căinţă-iertare, este necesar să cunoaştem şi pilda Mântuitorului care i-a izgonit cu biciul din Templu pe zarafi. Zarafii n-au avut dreptul la iertare, iertarea în orice împrejurare nu este obligatorie pentru creştini, acţiunea violentă asupra păcătosului este justificată şi necesară în unele împrejurări.

Pilduitor este şi faptul că zarafii antichităţii pot fi asimilaţi cu corupţii zilelor noastre, care nu au parte de iertare decât dacă se căiesc şi aceasta nu a fost nici cazul zarafilor biblici şi, deocamdată, nici cel al corupţilor actuali.

Revenind la întrebarea dacă puterea actuală, coruptă şi nocivă, ne îngăduie actul de iertării atât de necesar creştinului de Ziua Învierii, credem că în faţa refuzului de a-şi mărturisi păcatele, a aroganţei cu care ne tratează, nu iertarea este răspunsul creştinesc, ci violenţa biciului.

Hristos a înviat!
Sărbători fericite!

ÎNTRE INVITAREA ÎN N.A.T.O. ŞI STRATEGIA DE ADERARE LA U.E.

MEMORANDUM ADRESAT DE U.M.R.L. DOMNULUI ION ILIESCU

Domnule Preşedinte,

Primirea în Europa este un obiectiv de talie şi este bine ca o aspiraţie atât de puternică şi de veche a românilor – până curând strict interzisă şi sever pedepsită – să fie înfăptuită cu asentimentul şi colaborarea tuturor forţelor vii ale Naţiunii.

Problema reală care se pune, însă, este aceea a calificării Puterii. Observatorii români şi străini ai scenei politice de la Bucureşti îşi pun, toţi, întrebarea dacă intenţia actualului Guvern de a adera la UE este sinceră şi dacă dispune de minima competenţă pe care o cere realizarea acestui proiect ambiţios. Unii din ei îndrăznesc chiar să se întrebe dacă regimul politic din România este compatibil cu apartenenţa la UE – recte dacă are într-adevăr un caracter democratic.

Este evident că răspunsul pertinent la această serie de întrebări îl pot aduce numai dezbaterile publice şi comentariile presei, pentru că în sistemul democratic – care se întemeiază pe controlarea guvernanţilor de către guvernaţi – puterea se exercită prin controversă şi presa are ca vocaţie să cenzureze faptele oamenilor publici. Din păcate, actuala Putere nu dialoghează decât cu interlocutorii supuşi şi nu tolerează investigarea faptelor ei de către presă: discută numai cu acea Opoziţie care nu contestă termenii „oficiali" în care ea îi prezintă dezbaterile, dă cuvântul numai „experţilor" care provin din *establishmentul* comunist şi face legi perfide pentru a interzice presei publicarea de comentarii sau analize care o incomodează. Cu alte cuvinte, „închide gura" celor care denunţă ponderea pe care o au, în toate centrele de decizie, influenţă şi profit, structurile care provin din sistemul pseudo-statal, de natură criminală şi de origine străină, oficial abolit în decembrie 1989, precum şi celor care subliniază caracterul nelegitim al regimului impus prin acţiunile teroriste poreclite de bucureşteni „mineriade".

Punctul nostru de vedere asupra mişcărilor Puterii întemeindu-se pe dubla cunoaştere a totalitarismului marxist, pe care l-am combătut în Ţară, şi a democraţiei occidentale, alături de care am luptat contra lui în Exil, face ca autoritatea judecăţii noastre să nu fie afectată de felul şi locul în care aceasta ajunge la cei vizaţi. Ştim că analizele şi sintezele noastre sunt apreciate de instanţele străine, care le cunosc de aproape trei decenii, precum şi că diagnosticele puse de noi actualei Puteri ajung la opinia publică din Ţară, deşi presei, radioului şi televiziunii române le este interzis să mai pomenească numele UMRL, ca să nu amintească de Rezistenţa Anticomunistă.

Faptul că, pe de-o parte, ca luptători împotriva dominaţiei sovietice şi a totalitarismului marxist, noi ne-am afirmat din totdeauna şi cu constanţă ca susţinători ai apartenenţei României la Civilizaţia Europeană şi că, pe de altă parte, principalii reprezentanţi ai Puterii s-au manifestat până foarte curând ca promotori ai Barbariei Asiatice şi ca persecutori încrâncenaţi ai celor care împărtăşeau vederile UMRL, ne conferă rolul de judecători calificaţi ai celor care declară că vor să restaureze democraţia (după ce au distrus-o) şi să readucă Ţara în Lumea căreia îi aparţine (din sânul căreia tot ei au smuls-o).

Aflându-ne printre cei care au plătit scump angajamentele la care şi Dvs. subscrieţi cu oportunitate astăzi, luăm act de faptul că recunoaşteţi pe această cale luciditatea opţiunilor noastre.

Suntem plini de admiraţie pentru iscusinţa cu care vă exercitaţi versatilitatea, care îngăduie cele mai îndrăzneţe speculaţii cu privire la ieşirea Dvs. de pe scena politică pentru a intra în istorie, chiar reluând – precum generalul Monk – firul continuităţii Statului de unde a fost întrerupt în 1947. Numărul poziţiilor definitorii ale identităţii noastre politice pe care vi le-aţi însuşit în ultimii doi ani este impresionant şi am putea fi ispitiţi să ne măgulim cu ideea c-aţi adoptat toate concepţiile noastre.

Ca şi Dl. Emil Constantinescu, vorbiţi despre reconciliere naţională dar nu faceţi nimic pentru a-i împiedica pe autorii şi profitorii crimei, ai jafului şi ai minciunii care erau metodele politice ale sistemului comunist, să-şi batjocorească în continuare victimele, exacerbând astfel ostilitatea dintre cele două tabere în care se împarte România. Mai mult: predilecţia pentru persoanele dubioase – provenite din fosta poliţie politică şi din lumea interlopă, cu care vă înconjuraţi în loc de a vă recruta colaboratorii şi consilierii dintre oamenii a căror onorabilitate personală şi competenţă profesională ar întări prestigiul funcţiei pe care o ocupaţi – este un indiciu concret al preferinţei pentru complicităţile şi metodele trecutului totalitar. Democraţia se bazează pe încredere, care nu există fără transparenţă. Condiţia *sine qua non* a credibilităţii este sinceritatea, care poate fi dovedită numai prin concordanţa dintre discurs şi faptă. Or, totala incompatibilitate dintre poziţiile succesive pe care le-aţi adoptat de când aţi devenit un om public îl face pe orice observator lucid al evoluţiei Dvs. politice să se întrebe când aţi fost sincer.

N-am considera folosirea principiilor şi a obiectivelor noastre ca pe o impostură, şi nu ne-am simţi frustraţi de uzurparea meritului nostru – de a le fi afirmat în ciuda persecuţiilor la care partidul Dvs. ne-a supus pentru a ne sili să renunţăm la ele – dacă ceea ce luaţi de la noi ar servi României, dovedind astfel utilitatea convertirii dacă nu şi regrete pentru răul făcut. Din păcate însă, prăpastia dintre vorbe şi fapte, proprie sistemelor bazate pe minciună – cum este totalitarismul în genere şi cel marxist în particular – continuă să caracterizeze demersul politic al Puterii pe care o întruchipaţi.

Primirea în clubul democraţiilor fiind astăzi condiţia onorabilităţii politice, puterea de după decembrie 1989 s-a arătat interesată de admiterea ei în această adunare numai pentru a obţine următoarele două lucruri: recunoaşterea poziţiilor hegemonice ale oligarhiei coloniale pe care o reprezintă şi impunitatea celor vinovaţi de crimele totalitarismului marxist. Cu alte cuvinte, ireversibilitatea stării de fapt sau, în termeni marxişti, „validarea cuceririlor revoluţionare de către duşmanul de clasă". O încheiere de bilanţ care reduce „revoluţia" şi „comunismul" la înlocuirea clasei conducătoare autohtone – care a făcut Unirea Principatelor, Războiul de Independenţă şi România Mare – prin mandatarii unei puteri străine, care au distrus sistematic România şi tot ceea ce este românesc, provocând dezastrul fără precedent din care de 13 ani ne zbatem să ieşim.

Mijloacele de manipulare oferite de tehnicile comunicării în masă şi condiţionarea reflexelor unei populaţii supuse vreme de cinci decenii la îndoctrinare şi de încă două la penurie generală, fac ca oligarhia la putere să nu mai aibă nevoie de teroare pentru a-şi impune arbitrarul: diversiunea şi banii îi ajung. Privilegiaţii şi profitorii totalitarismului – ale căror situaţii personale şi publice, dobândite prin crimă jaf şi fraudă înainte de 1990 se datoresc confuziei atributive şi patrimoniale dintre partidul unic şi Stat – continuă să considere România ca pe o moşie proprie, şi resursele ei naturale, manufacturate şi bugetare, ca pe o pradă rezervată lor. Abuzurile şi corupţia actualei Puteri – pe care aţi fost obligat să le denunţaţi public atunci când interlocutorii Dvs. occidentali v-au pus în vedere să le curmaţi dacă vreţi cu adevărat să le deveniţi partener – ating proporţii revelatoare în privinţa mentalităţii şi a comportamentului celor care controlează pârghiile Statului şi ale economiei.

Caracterul sistemic al delincvenţei factorilor responsabili de la toate nivelurile confirmă *postfactum* natura intrinsec criminală a criteriilor şi a metodelor de formare, educare, selecţionare şi promovare a acestor oameni. Comportamentul şi mentalitatea lor actuală dovedesc în mod definitiv că Partidul comunist a fost – ca şi cel nazist, căruia i-a servit de model – o organizaţie de răufăcători care a anexat Statul, făcând din el expresia politică a crimei organizate. „Feudalismul" local al „baronilor" PSD, despre care presa deabia mai îndrăzneşte să scrie, nu este decât manifestarea „post decembristă" a acestui banditism politic.

După 1990, teroarea politică a fost înlocuită cu puterea banului. Uzufructuarii în indiviziune ai patrimoniului etatizat de totalitarism au devenit mari capitalişti împărţindu-şi bunurile particularilor jefuiţi de partidul-stat şi prădând periodic depozitele în care aceştia îşi plasează economiile. Prin diversiunea „privatizării" şi a „restituirii" bunurilor funciare şi imobiliare, proprietarii legitimi au fost spoliaţi a doua oară de ceea ce le furase statul-partid. Cum în România legile nu se aplică decât în folosul acelora care le pot nesocoti, creând situaţii întemeiate pe faptul împlinit, singurul recurs al cetăţenilor împotriva noilor forme de delicvenţă politică, administrativă şi judiciară este apelul la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Dar, pentru un caz care are „privilegiul" să ajungă pe rol la Strasburg, sunt peste o mie de altele, ale celor umili care nu se pot lupta cu autorităţile ce-şi bat joc de drepturile lor. Legile, cu a căror echitate sau generozitate Guvernul se laudă, sunt anulate de procedurile complicate ale măsurilor de aplicare, care se modifică şi se înmulţesc până la confuzie, o dată cu numărul celor care nu-ţi dau o ştampilă sau o parafă fără bacşiş, sfârşind prin a avea efecte contrarii obiectivului declarat de legislator – cum

Continuare în pagina 3

Urmare din pagina 2

este cazul, spre pildă, cu Legea Nr. 10/2001. Neputând face față corupției funcționarilor, hățișurilor în continuă dezvoltare ale procedurilor administrative și instabilității legilor, firmele străine care investesc în România rezistă rareori mai mult de doi ani până se retrag din țara noastră. Iar antreprenorii autohtoni sunt sufocați de bănci și de fisc dacă nu „cotizează” la PSD!

Opoziția, a cărei instituționalizare este prima condiție definitorie a democrației, a redobândit un statut legal, dar ne putându-și îndeplini funcția politică are un caracter fictiv. Puterea i-a limitat rolul la cauționarea regimului, știind că recunoașterea legitimității democratice a acestuia este condiționată de legalizarea contestării politice. De altfel, prin acțiunile teroriste care au culminat cu „mineriada” din iunie 1990, neo-comuniștii la putere le-au arătat forțelor politice care se împotriviseră totalitarismului marxist și celor care s-au răsculat contra comunismului în decembrie 1989, unde se termină concesiile pe care sunt dispuși să le facă. După ce le-au exclus de la reorganizarea Statului și definirea noilor instituții politice, le-au interzis să prezinte proiecte alternative de constituție precum și să dezbată public proiectul Guvernului. De la început lipsite de bazele economice ale puterii – pe care și astăzi le monopolizează succesorii partidului unic – forțele democratice nu dispun de mijloace comparabile pentru a-și desfășura activitatea și a participa la campaniile electorale. Spre a le controla evoluția, Puterea a suscitat în sânul lor candidatura unor personagii fără anvergură, cu scopul de a contra sau împiedica apariția și afirmarea de lideri capabili să dea Opoziției dimensiunea de alternativă reală la propria ei guvernare. PDSR a provocat astfel eșecul guvernărilor din Legislatura trecută (1996-2000), pentru a compromite durabil, în ochii alegătorilor și ai militanților lor, „partidele istorice”, ale căror obiective definitorii au fost abandonate o dată cu angajamentele lor electorale, de către conducerea lor infiltrată. Pe această cale, oligarhia colonială sovietică și-a atins scopul primordial: eliminarea de pe scena politică a adversarului prin definiție: Rezistența Anticomunistă. Mineriadele reduseseră la neputință Partidele liberal și național-țărănesc, pe care infiltrarea le-a făcut apoi inofensive. Dar Rezistența Anticomunistă pe care continuau s-o simbolizeze rămăsese deținătoarea necontestată a legitimității democratice, adică reperul central al vieții politice și izvorul inconturnabil de onorabilitate a protagoniștilor. Reușind să lipsească de reprezentare politică forțele care au luptat pentru restaurarea democrației și, implicit, împotriva totalitarismului marxist, toate partidele iscate din PCR s-au emancipat de complexul originii lor străine și al esenței lor delincvente. Eliminarea de pe scena politică a purtătorului de steag al libertății și al democrației – și ca atare depozitarul continuității statale întrerupte de comuniști – înseamnă sfârșitul tranziției: în absența martorului autorizat nimeni nu mai poate face comparațiile cerute de revenirea la normalitate. Acum, când Rezistența Anticomunistă nu mai dispune de o tribună de la care să-i poată denunța impostura, Puterea poate pretinde că dominația sovietică și totalitarismul marxist n-au existat niciodată, iar clasa politică, că este formată din oameni onorabili, care au fost întotdeauna niște democrați convinși!

Astăzi în România nu mai există Opoziție politică (în sensul adevărat al cuvântului). PSDR a fost fagocitat în două etape de principalii succesori ai partidului unic, FSN/PD și PDSR/PSD, care aveau nevoie de el pentru a li se deschide ușile Internaționalei Socialiste. În urma unor divorțuri și fuziuni succesive, PNL a ajuns să fie direct controlat de niște notabili ai sistemului totalitar. Absenți din Parlament, creștin-democrații sunt deja înscriși pe traiectoria urmată de liberali, facțiunile în care au fost scindați fiind manipulate de foști activiști de partid și de oamenii serviciilor secrete. Absența unei Opoziții capabile să cenzureze efectiv actele Puterii și să ofere electoratului o alternativă reală la actuala guvernare aduce România în faza pre-totalitară pe care a cunoscut-o Italia fascistă înainte de suprimarea pluralismului – și prezintă asemănări cu perioada de pregătire a „dictaturii proletariatului” de după 6 martie 1945. Una din consecințele derivei spre totalitarism pe care o denotă concentrarea centrelor de decizie, influență și profit, este faptul că singurele segmente ale populației României cu adevărat reprezentate pe scena politică sunt cele alogene: „minoritatea imperială” și cea ungurească. „Minoritatea imperială” este numele dat de sovietologi reziduurilor dominației moscovite din țările ex-satelite, adică oligarhiei coloniale formate din mandatarii Kremlinului, neamurile și clientela lor, al cărei caracter alogen constă în solidaritatea cu Rusia, bazată mai mult pe interesele comune decât pe criterii etnice. Puterea prezintă așadar caracteristicile unei coaliții de egoisme minoritare, care se afirmă în detrimentul principiului majoritar – care definește democrația – arogându-și privilegii și creând particularisme incompatibile cu interesul general și cu specificul românesc care sunt factori indisociabili ai suveranității Statului.

Constatările de mai sus converg spre concluzia că România nu este un Stat democratic, ci o democrație de impostură în care Puterea se exercită prin diversiune. Acționând sub nume și fețe noi, forțele totalitare își urmăresc obiectivele dinainte de 1990, uzurpând identitatea formațiilor democratice pe care și le-au subordonat. Ele exercită puterea ascunzându-și practicile arbitrare prin mimarea strict procedurală a ritualurilor democratice. Partidul care a înlocuit PCR la conducerea Țării a dovedit că nu posedă nici voința politică de a restaura democrația, nici calificarea cerută de o astfel de schimbare. Singura competență efectivă pe care foștii comuniști au arătat după 1989 c-o posedă cu adevărat, este înșelătoria.

Temându-se să-și piardă privilegiile și să se afle adevărul despre turpitudinile lor, neo-comuniștii nu sunt dispuși să accepte, altfel decât retoric, nici pluralismul politic, nici competiția economică. De aceea, nu pot fi adepții sinceri ai integrării europene și atlantice. Admiterea în UE le-ar periclita inevitabil pozițiile hegemonice, deoarece concurența, la care ar fi inevitabil supuși – și pe scena politică, și în domeniul economic – ar pune capăt situației monopoliste de care se bucură... Mai mult: neavând nici o competență reală de capitaliști și de manageri, ei știu că n-ar face față competiției și c-ar da faliment, ceea ce ar lipsi PSD de baza economică a puterii.

O integrare europeană reală – nu una conjuncturală, simulată prin acte de diversiune și motivată de oportunism – este condiționată de desovietizarea și decomunizarea aparatului de stat și a societății civile, în continuare controlate de structurile care asigură perenitatea sistemului care a dăinuit între 1947 și 1989. Între două contrarii antinomice, cum sunt democrația – întemeiată pe supremația legii – și totalitarismul – întemeiat pe arbitrarul absolut – nici un compromis nu este posibil. De aceea totalitarismul nu poate fi „transformat” în democrație, nici comuniștii în democrați. Nici unul din aceste sisteme nu poate fi construit cu rămășițele celuilalt, ci numai pe ruinele lui.

Una din diversiunile folosite de comuniști pentru a rămâne la putere după 1989 – și astfel a se împotrivi schimbărilor – a constat în „teoria” că „nu există modele de tranziție de la totalitarism la democrație”. Această minciună grosolană se adresa, desigur, bietului român dezinformat, care nu știa sau nu-și amintea de ceea ce se petrecuse în Germania și în țările ei satelite după prăbușirea hitlerismului, sau în fostele colonii engleze, franceze, olandeze și portugheze după ce s-au emancipat de sub dominația străină. După ce justificaseră „necesitatea” menținerii lor la putere printr-o primă diversiune – invocând așa zisa «inexperiență politică a „partidelor istorice”», proaspăt ieșite din ilegalitate – ex-comuniștii au venit cu o a doua, falsul argument al inexistenței „precedentului istoric”, pentru a pretinde că ei nu sunt mai puțin calificați să asigure trecerea de la sistemul totalitar la cel democratic, decât adversarii lor politici. Dirijarea tranziției era cel mai sigur și eficace mijloc de a se împotrivi realizării obiectivelor acestui proces, începând cu desovietizarea și decomunizarea, a căror înfăptuire este prealabilul obligatoriu al acestei schimbări fundamentale.

Desovietizarea este echivalentul decolonizării anilor șaizeci ai veacului trecut și înseamnă eliminarea sistematică din viața Statului și a societății românești a tuturor aspectelor dominației străine, începând cu concepțiile politice și vasalitățile clandestine prin care aceasta supraviețuiește dizolvării Pactului de la Varșovia și a URSS. Decomunizarea este echivalentul, deopotrivă al denazificării Germaniei și al lichidării colaboraționismului în țările satelite celui de al III-lea Reich, a căror indiscutabilă reușită face din ele modele inconturnabile de înlocuire a structurilor totalitare prin instituții democratice.

Este evident că România nu va putea fi integrată în Europa atâta vreme cât va fi condusă de oameni creați de Moscova și ținuți de ea, pentru care solidaritatea cu Rusia este mai puternică decât aceea cu Europa. Având în vedere „precedentul” mimării procedurale a democrației, nu putem exclude ipoteza unei integrări euro-atlantice simulate și temporare, aducătoare de protecție și avantaje imediate pentru oligarhia colonială, care așteaptă momentul întoarcerii la sânul „mamei Rusia”, de cum aceasta va putea să-și reia politica hegemonică. Constatăm că, pentru a-și păstra pozițiile dominante, acest grup social este astăzi la fel de slugarnic față de SUA sau de UE pe cât a fost până recent față URSS. Faptul acesta ne îndrituiește să considerăm că, la negocierile cu aceste entități politice, este *a priori* incapabil să reprezinte cu demnitatea cuvenită Statul român și să apere cu tenacitate adevăratele interese ale Națiunii.

Privitor la desovietizare și la decomunizare, teza că „a trecut momentul în care ele mai puteau fi întreprinse” este tot o diversiune: nu este niciodată prea târziu pentru a face ceea ce trebuie făcut. Măsurile luate și astăzi împotriva responsabililor național-socialiști încă netrași la răspundere ne-o amintesc periodic.

Această analiză – care nu este exhaustivă – poate părea prea pesimistă în contextul perioadei de retorică entuziastă și încrezătoare prin care trecem. Ar fi însă o eroare să i se impute tonul polemic și caricaturizarea faptelor. În primul rând, pentru că celor care au denunțat nelegiuirile analoge ale hitleriștilor nu li s-au reproșat niciodată excesele verbale sau exagerarea faptelor, ca slăbind rigoarea argumentelor sau valoarea probelor aduse de ei. În al doilea rând, cum principala cauză a întârzierii schimbărilor din România, față de ceilalți foști sateliți ai Rusiei sovietice, este în mod precis refuzul Puterii de a închide și elimina definitiv paranteza comunistă din viața Statului român, virulența limbajului și luminarea contrastantă a realităților sunt coerente cu rolul Rezistenței Anticomuniste în eliminarea totalitarismului. Rol ce-i revine de drept și exclusiv, atâta vreme cât Puterea se opune stabilirii adevărului și dreptății, obstruând accesul la arhivele partidului unic și ale poliției politice, și cât nu există un dispozitiv juridic calificat, care să lichideze complet succesiunea orânduirii coloniale și totalitare.

Ne fiind infailibili, nu excludem posibilitatea de a ne înșela în privința capacității de a se reforma a comuniștilor și a securiștilor care conduc România în ceasul deschiderii ușilor NATO și UE. Pentru că noi suntem cei calificați să stabilească valabilitatea „saltului” pe care-l reprezintă tranziția, vom fi primii să-i salutăm pe cei dintre ei care, servind Țara și Națiunea, își vor dovedi conversiunea în adevărați patrioți și adevărați democrați.

Uniunea Mondială a Românilor Liberi

CORESPONDENȚĂ DIN NEW YORK

Aurel Sergiu Marinescu

„Prietenul la nevoie se cunoaşte”

o lecţie învăţată târziu de America

În sfârşit s-a ajuns la ora scadenţelor, când conducerea Statelor Unite poate în mod clar trage nişte învăţăminte. Pentru siguranţa naţională, pentru a nu se mai repeta un 11 septembrie 2001 este absolut necesar ca terorismul – indiferent de ce nuanţă este – să fie stârpit pe plan internaţional.

Unul din marile pericole îl constituia dictatura lui Saddam Hussein din Irak, unul dintre cei mai sângeroşi criminali cu propriul său popor din lumea de azi, dictator cu planuri agresive de acaparare de teritorii străine. Dar cea mai mare periculozitate pe care Saddam Hussein o prezenta era înarmarea sa cu arme neconvenţionale, de distrugere în masă – chimice, biologice; şi pericolului ca el să dea aceste arme terorismului internaţional ceea ce ar fi avut consecinţe grave atât pentru Statele Unite cât şi pentru oricare altă ţară civilizată.

America nu doreşte repetarea lui 11 septembrie! De aceea pentru dezarmarea acestui tiran, Statele Unite au apelat la Consiliul de Securitate al Organizaţiei Naţiunilor Unite. De circa 12 ani s-au luat fel de fel de măsuri şi decizii în scopul dezarmării Irakului, pe care Hussein nu le-a respectat. Aşa s-a ajuns la momentul când trebuia terminat jocul „de-a şoarecele şi pisica” al acestui dictator criminal; aşa s-a ajuns ca ONU să demonstreze că hotărârile luate în cadrul acestui „guvern internaţional” trebuiesc respectate ori urmează rezolvarea prin forţă.

Numai că acest forum internaţional numit pompos „Consiliul de Securitate” a dovedit încă o dată că nu este nimic altceva decât o „moară de măcinat vorbe”.

Astfel s-a ajuns la situaţia ridicolă că pentru siguranţa Statelor Unite, pentru a nu se mai repeta acţiuni teroriste, pentru a se evita mii de morţi şi pagube materiale uriaşe, să decidă Camerun şi Gabon, minuscule state africane tribale care nu reprezintă nimic în lume, sau Angola, unde 20 de ani s-au luptat sălbatic triburi între ele pentru acapararea puterii, unele susţinute de Cuba, altele de China.

În aceeaşi perioadă s-a ajuns la situaţia jignitoare, anormală şi comică ca din partea ONU, Comisia pentru drepturile omului să verifice Statele Unite – cea mai democrată ţară de pe pământ – asupra condiţiilor în care sunt ţinuţi prizonierii la Guantanamo Bay în Cuba teroriştii Al Quaeda capturaţi în luptele din Afganistan. Preşedintele acestei Comisii ONU de verificare este reprezentantul Libiei, adică tocmai al ţării care a subvenţionat masiv terorismul internaţional, care ea însăşi a organizat şi executat acţiuni teroriste de mare anvergură.

Ipocrizia unor ţări care s-au opus unei acţiuni militare ONU contra Irakului este nu numai evidentă, dar te umple de revoltă.

S-a opus la o intervenţie militară ONU China, care fără nici o aprobare ONU a desfiinţat prin ocuparea sălbatică Tibetul cu civilizaţia lui.

S-a opus la o intervenţie militară pentru dezarmarea Irakului, tocmai Rusia care de zece ani fără aprobarea ONU măcelăreşte poporul cecen pentru singura vină că acesta vrea să fie independent de Moscova.

S-a opus şi Franţa, care de fapt a condus răzvrătirea împotriva Statelor Unite, deşi în mai multe ocazii, fără aprobarea ONU şi-a trimis trupele în unele ţări africane, foste colonii franceze, sub diferite pretexte, cum a făcut recent, de exemplu, în Coasta de Fildeş.

Franţa, Germania, Rusia, probabil şi China, s-au opus şi pentru petrolul irakian. Afacerile şi comerţul sunt cordonul ombilical ce le leagă de Irak, o mare piaţă de desfacere.

Faţă de această opoziţie Statele Unite, în apărarea siguranţei viitorului lor, au fost nevoite să pornească aproape singure într-o acţiune militară pentru dezarmarea Irakului şi desfiinţarea regimului dictatorial al lui Saddam Hussein.

În faţa acestei situaţii oamenii politici ai Americii, dacă sunt cu adevărat patrioţi, îşi pot pune câteva întrebări la care răspunsurile vin automat.

De ce America susţine financiar cu 75% bugetul acestei birocraţii ineficiente, incapabilă să ia decizii?

De ce Statele Unite trebuie să menţină pe teritoriul lor o organizaţie internaţională sub acoperirea căreia sute de spioni-diplomaţi sau funcţionari ONU spionează continuu militar, economic, tehnologic?

Şi în sfârşit, de ce cea mai mare putere militară de pe pământ, cea mai mare putere industrială şi economică a acestor vremuri, cea mai puternică democraţie a lumii, care atrage, ca un magnet, mii şi mii de cetăţeni ai altor ţări, trebuie să-şi bazeze securitatea sa internă pe decizii luate de unele ţări greu de găsit pe hartă, care nu-şi pot plăti cotizaţia la ONU şi nici măcar întreţine diplomaţii la New York, reprezentanţi ai unor ţări nedemocratice, dictatoriale, cu lupte tribale interne de zeci de ani de când au devenit independente?

Soluţia: încetarea plăţii contribuţiei de 75% a Statelor Unite cât şi schimbarea adresei din New York, la Geneva, Paris sau chiar Berlin sau Moscova, a ONU.

Tot atât de ineficient s-a dovedit şi celălalt organism internaţional, NATO, creat pentru apărarea Europei de pericolul invaziei sovietice, organism care a avut ca principiu „Unul pentru toţi; toţi pentru unul” sau mai clar spus în cazul unui atac împotriva unei ţări din NATO, celelalte erau obligate să ajute ţara în pericol.

Cum a fost respectat acest principiu, când în mod defensiv, Turcia, o ţară NATO, a cerut ajutor în cazul atacării Irakului, iar alte ţări NATO Franţa, Germania, Belgia au refuzat ajutorul cerut? Unde este unitatea NATO în acţiunea contra teroristului Saddam, care era o ameninţare nu numai pentru Statele Unite dar şi pentru „infidelii” din Europa?

Cum azi Rusia Sovietică nu mai există şi cu ea nici pericolul unei invazii militare sovietice în Europa de vest; cum azi Franţa şi Germania se autoconsideră mari puteri militare capabile să se apere ele însele fără ajutor „din afară”; cum azi în special Germania, dar şi Franţa, sunt în cele mai calde relaţii de prietenie cu Rusia cu care au bune relaţii economice şi comerciale, este cazul să fie reconsiderată atitudinea americană şi faţă de NATO. America să-şi facă alianţe numai cu acele ţări care au aceleaşi idealuri şi scopuri ca ea; cu acele ţări care au nevoie de garanţia securităţii lor pe care le-o poate da numai America.

Cu ocazia campaniei militare americane de dezarmare a Irakului şi desfiinţarea regimului sângeros, dictatorial al lui Saddam Hussein, Statele Unite au avut ocazia să-şi verifice alianţele şi mai ales prietenii. Pe duşmani îi cunoştea.

O concluzie primordială este că oamenii din toate timpurile, cei săraci, i-au invidiat şi chiar i-au urât pe semenii lor mai bogaţi. Lenin pentru prima dată a transformat aceste simţăminte umane – invidie, gelozie, ură – într-o teorie şi instrument politic care s-a numit „lupta de clasă” şi care la nivel de stat a injectat această otravă a urii.

Aşa se explică de ce conducătorii, care sunt tot oameni invidioşi faţă de ţările bogate, au luat măsuri dictate tocmai de aceste simţăminte, şi devin iraţionali în detrimentul intereselor poporului pe care îl conduc.

Să luăm de exemplu Germania, care a ajuns la nivelul actual datorită zecilor şi sutelor de mii de tineri americani care au luptat şi şi-au sacrificat vieţile pentru eliberarea poporului german de sub dictatura nazistă a lui Hitler, un fel de Saddam al lor. Reconstrucţia Germaniei după război s-a făcut prin planul Marshall, adică prin bani americani, iar apărarea unei părţi a Germaniei care a avut norocul să fie ocupată de aliaţii vestici s-a făcut tot de armata americană; când ruşii au făcut blocada Berlinului tot americanii i-au salvat pe berlinezi. Azi orice german cinstit poate vedea (după unificare) diferenţa dintre nivelul lor de viaţă, datorită americanilor, şi nivelul fraţilor lor din fosta RDG, datorită ruşilor. Azi, când în cadrul ONU Germania a fost chemată să sprijine moral dezarmarea prin forţă a lui Saddam, s-a opus, indirect încurajând un atac terorist chimic sau biologic împotriva Americii.

Franţa a fost într-o situaţie aproape similară cu Germania: a fost eliberată de sub ocupaţia nazistă (cimitirele din nordul Franţei sunt mărturie a sacrificiilor umane făcute de americani în acest scop); refăcută prin acelaşi plan Marshall, dar conducătorii francezi trăiesc cu un secol în urmă când Franţa dicta în Europa fiind mare putere, când franceza era „limba diplomatică” şi războaie şi păci se făceau numai cu acordul Franţei. Conducătorii Franţei nu par a înţelege că în cadrul naţiunilor lumii acum au un rol secundar; că în cele două războaie mondiale au fost salvaţi francezii de americani şi că după al doilea război mondial titlul de mare putere i s-a dat prin fraudă, deşi era o ţară învinsă fără glorie. De aceea conducătorii de azi ai Franţei nu înţeleg că nu mai au puterea de decizie privind soarta lumii, că Franţa nu mai este o mare putere militară, economică şi industrială ca atunci când era un imperiu colonial.

Faptul că preşedintele G.W. Bush şi-a „permis” să ia hotărâri fără a se consulta cu Chirac l-a lezat pe acesta în mândria lui de „cocoş galic” care a dominat Europa. De fapt antiamericanismul de mulţi ani este instalat în Franţa: incendierea a câteva Mc Donald's-uri considerate expresie a expansionismului SUA, campania deschisă contra filmelor americane, a literaturii şi chiar a acelor cuvinte care au pătruns în limba franceză, articole în presă pline de duşmănie faţă de America. Poporul francez uită de zecile de milioane de dolari aduse anual în Franţa de turiştii americani; ei ignoră că şi în America există apă minerală care poate fi băută în loc de „Evian”; ei ignoră că în California se produc vinuri care rivalizează cu cele franţuzeşti, plus că sunt şi alte zeci de podgorii pe Valea Hudson Long-Island.

Conducătorii francezi şi exponenţii antiamericanismului din Franţa ignoră că şi în Statele Unite se produc brânzeturi variate şi de calitate, că se produc parfumuri, modă, genţi. De fapt şi de drept, America care a trimis oameni pe lună poate să creeze şi brânzeturi şi parfumuri, modă şi genţi care să satisfacă orice exigenţă.

Cine are nevoie de aceste produse ale „prietenei noastre Franţa”?

Mexic, vecinul nostru din sud, trăieşte din bunăvoinţa americanilor. Milioane de mexicani s-au stabilit ilegal în SUA şi alte milioane, tot ilegal, vin să lucreze sezonier în fermele americane. Aceştia trimit acasă, la familii, anual miliarde de dolari. În plus americanii au creat industrii în Mexic dat fiind mâna de lucru ieftină, dând de lucru la mii de muncitori mexicani. Pentru Mexic, Statele Unite sunt o supapă; toţi săracii şi şomerii în număr de milioane trăiesc împreună cu familiile lor datorită Americii. Altfel, rămân disperaţi, săracii muncitori sezonieri ilegali, fără a plăti impozite şi taxe în SUA, primesc asistenţă medicală gratuită şi copiii lor sunt primiţi gratuit în şcoli. În plus din Mexic se introduc ilegal în SUA şi cantităţi însemnate de droguri.

Cu toate acestea guvernul mexican vrea mai multe drepturi pentru imigranţii ilegali în America, nu vrea nici o restricţie la frontiera Statelor Unite, cu Mexic desigur, invidiază şi urăşte vecinul colosal de bogat din nord.

Aşa şi-a arătat cu adevărat „prietenia” faţă de America, de curând în cadrul Consiliului de Securitate, votând în favoarea lui Saddam.

Buna noastră vecină Canada a avut ocazia să-şi arate adevăratele sentimente de prietenie faţă de Statele Unite, tot acum cu prilejul „vorbăriei fără conţinut” din Consiliul de Securitate, probabil fiind „patria” a 680.000 de musulmani.

Continuare în pagina 5

Urmare din pagina 4

Mai mult, Canada a devenit un culoar de trecere pentru teroriști islamici care vin în Statele Unite dată fiind porozitatea frontierei americano-canadiene. Până acum au fost prinși destui teroriști Al Queda ajunși în Statele Unite datorită în primul rând legilor blânde pentru ei ale Canadei.

Zilnic se derulează un comerț de 6 miliarde dolari în favoarea ambelor părți; din totalul de investiții străine făcute în Canada 72% sunt americane. Canada a avut anul trecut un beneficiu de 86 de miliarde de dolari în comerțul cu Statele Unite.

Când au avut ocazia, conducătorii unei țări bogate și-au demonstrat invidia față de vecinul mai bogat conform principiului „să moară și capra vecinului". Ei au fost alături de alți opozanți ai SUA în lupta pentru a crea o lume fără teamă, fără victime nevinovate.

Turcia, pentru a lăsa 60.000 de militari americani să pornească atacul împotriva Irakului din partea de est, a cerut americanilor 90 miliarde dolari sub diferite motive, deloc credibile. S-a ajuns la 26 miliarde, dar Turcia a refuzat.

Motivul refuzului turcesc este unul singur: americanii nu i-au lăsat să intre cu armata în Irak ca să smulgă o parte a acestei țări bogate în petrol. Dar Turcia, care are experiență în a răpi teritorii străine, vezi Cipru mai recent și întreaga coastă a Asiei Mici, grecească în trecut, a intrat deja fără voie în Irak ceea ce va crea serioase consecințe după ce zeci de ani această țară a fost sub tutela americană care a înarmat-o, i-a modernizat armata și i-a dat multe sute de miliarde de dolari sub formă de ajutor.

Astfel luate pe rând, multe țări prietene, multe guverne prietene au dovedit că au alte sentimente față de cele declarate deschis și afișate față de SUA.

Până și Coreea de Sud, apărată timp de peste 50 de ani de invazia Coreei de Nord comuniste, salvată în 1950 de la a deveni și ea subjugată de sora din nord și pe care în decursul anilor 37.000 de militari americani au păzit-o ca să ajungă o putere industrială și economică, s-a disociat acum de Statele Unite și consideră că „armata americană pe pământul coreean este o piedică în calea unificării cu Coreea de Nord". Au deci nostalgia foamei, a terorii, a mizeriei comuniste din Nord. Și astfel s-a ajuns la reevaluarea relațiilor SUA cu unele țări. Cu astfel de prieteni, mai au nevoie Statele Unite de dușmani declarați? Ironia sorții face ca țările Europei apusene care au trăit anii de după al doilea război mondial în libertate și prosperitate datorită SUA, azi dușmănesc America în timp ce țările Europei de Est cu peste o sută de milioane de locuitori donate lui Stalin de aceeași Americă și care au trăit în teroare, frică și sărăcie sub comunism în aceeași perioadă, azi sunt devotate și fidele Americii, pe care au căutat s-o ajute după puterea lor în aceste momente istorice.

Concluzia: și istoria face glume și năzbâtii câteodată!

Articolele din paginile OPINII reprezintă opinia autorilor, care uneori diferă de cea a redacției

Documentar BBC

DESPRE RĂZBOIUL DIN IRAK ȘI ȘANSELE DE PACE ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

Traian Ungureanu, 12.04.2003

Documentar preluat de pe Internet, prin casetă vocală

O presupunere bântuie viitorul. Războiul din Irak va limpezi Orientul Mijlociu. Mai întâi să ne lămurim orizontul imediat. De mult nu s-a formulat o judecată mai simplă și mai categorică. Americanii se hotărăsc și hotărăsc și pentru evrei și pentru arabi care se supun și se bat. Judecata are câteva probleme. Prima e că ea a început deja să lucreze, din ziua de 14 martie.

Așa cum știu și admiratorii și adversarii, președintele George Bush și primul ministru Blair - sau invers -, sunt cu începere dintr-un anumit septembrie o idee cu două capete. Primul ministru Bush și președintele Blair - sau invers - sunt aproape interșanjabili și multă lume vede în ei clona unui polițist mondial. Ei au lansat simultan promisiunea agresivă a unui plan de pace. Nu încă un plan de pace ci dimpotrivă, un plan de pace obligatoriu. I se mai spune hartă sau ghid, pentru că descrie un traseu cu puncte și date precise. La capătul traseului, în 2005, ar urma ca arabii palestinieni și evreii din și din jurul Israelului să prezinte la cheie două state civilizate, care se recunosc reciproc, se respectă și trăiesc în pace. Un stat palestinian și statul Israel. Însă, cum spuneam, problema acestui plan e că a început să lucreze, cronometrul a fost declanșat în ziua de 14 martie și va fi oprit cândva în 2005. Americanii și englezii promit închiderea băii de sânge din Orientul Mijlociu, dar cer un efort nemaiîntâlnit evreilor și arabilor, ei trebuie să-și suspende prejudecățile, să nu mai țină cont de nimic din ce se întâmplă în următorii doi ani, chiar sunt până la urmă doi ani, să nu se uite nici în dreapta nici în stânga și să o țină într-o reformă și într-o lepădare de sine de amintiri și de ambiții. Căci, atât cât se cunoaște până acum din planul americano-britanic, el cere o voință de fier și aproape pleacă de la presupunerea că arabii și evreii vor să se sfințească. Iată câteva probe. Până în mai 2003 palestinienii urmează să plivească serviciile de securitate, să facă din ele unul singur și să controleze cu el grupurile cu bombe la cingătoare care roiesc în jurul lui Yasser Arafat.

Dar iată de pildă și Hamas crede că are ceva de spus. Hamas are patronii prin altă parte, probabil în Irak, dar lucrează printre palestinieni. Va reuși noua administrație palestiniană să pensioneze Hamasul și Jihadul Islamic și Brigăzile Al Aksa și alte organizații din ce în ce mai nervoase? Și asta până în mai. Prevederea următoare. Un angajament paralel. Palestinienii anunță oficial că renunță la terorism și în schimb Israelul oprește construirea de așezări evreiești în teritoriile locuite de palestinieni, și dărâmă ce a construit după septembrie 2000. Dar cine trebuie să înceapă? Israelienii cer ca palestinienii să renunțe mai întâi la terorism, palestinienii, bineînțeles, vor mai întâi să-i vadă pe evrei punându-se pe demolat. Însă punctul următor e și mai ascuțit. Israelul și noul stat palestinian trebuie să se recunoască reciproc. Simplu, nu tocmai. Israelul vrea ca palestinienii să recunoască nu statul Israel ci statul evreu Israel, în traducere recunoscând caracterul evreu al statului Israel palestinienii nu mai emit de fapt pretenții la revenirea în Israel a milioanelor de palestinieni plecați din Israel și împrăștiați acum în țări arabe prietene. Presupunând că doi ani de-acum încolo arabii și evreii vor lucra ca la bibliotecă, planul va fi greu dacă nu imposibil de respectat. Biblioteca e însă închisă, toată lumea se uită la film, din 20 martie rulează o nouă superproducție americano-britanică.

Războiul din Irak se duce deja în inima Orientului Mijlociu, el forțează într-un fel lumea arabă să raționeze rapid și să decidă între două variante de joc. Prima, așa cum e înclinată să creadă Hannan Ashraoui, palestiniană, veterana negocierilor cu Israelul, planul american trebuie înțeles ca o bucată de hârtie și nimic mai mult. Conform acestei interpretări, planul a fost lansat și trâmbițat pentru a da de discutat și de sperat arabilor câtă vreme americanii sunt ocupați cu războiul din Irak, apoi planul de pace ar urma să se alăture conferinței de la Madrid, procesului Oslo și negocierilor de la Camp David, cu care va împărți arhivele diplomatice și uitarea. Există o analiză încă mai cinică, după care planul a fost lansat de americani pur și simplu pentru uzul personal al primului ministru Tony Blair: hărțuit de adversari ai războiului în societatea și lumea politică britanică, Blair va putea să agite planul de pace din Orientul Mijlociu, pentru a-și dovedi seriozitatea și bunele intenții. Dar dacă planul a fost gândit de americani cu toată seriozitatea? Dacă războiul din Irak și planul de pace sunt de fapt parte a aceleiași strategii, cursul practic și cel teoretic de pacificare a Orientului Mijlociu? Planul de pace nu mai e în acest caz doar o bucată de hârtie ci un program sprijinit de puterea armată. Americanii au adică o strategie definitivă de înlăturare a cauzelor de instabilitate din Orientul Mijlociu și sunt dispuși să o impună și cui aplaudă, și cui dă din cap sceptic. O dovedesc articole, studii, declarații publice ale ideologilor elitei politice americane. Paul Wolfovitz, ministrul american adjunct al apărării, e la modă mai ales când își expune ideile. Și ideile lui Wolfovitz sunt deja blindajul politologic al ministerului american al apărării. Ținta e terorismul, iar terorismul e definit de Wolfovitz ca un derivat arab al lipsei de raționalitate politică. Soluția: introducerea prin forță sau pașnic a raționalității politice. Altfel spus pacea negociată sau impusă e obligatorie, dar ea trebuie însoțită de statalitate și de răspunderi politice, de aceea e planul de pace, așa cum spun americanii, obligatoriu, de aceea are termene, date fixe și puncte nenegociabile. James Woolsey e chiar mai categoric. Woolsey, fost director CIA, susține că Statele Unite trebuie să intervină la scară globală și numește asta, pur și simplu, al patrulea război mondial. Primele două vă sunt cunoscute, al treilea a fost războiul rece, iar al patrulea e lupta cu centrele de instabilitate din lumea arabă și islamică. Mai pe șleau, Irak, Siria, Iran, urmate de Egipt și Arabia Saudită. SUA trebuie să adopte conform lui Woolsey un activism agresiv pentru a convinge moral sau pentru a elimina mita și sursele de pericol. Multe guverne arabe trebuie că au privit cu îngrijorare aceste idei. Odată cu războiul din Irak aceste guverne au poate uneori impresia că stau fixe, nu pe hartă, ci în vizorul unei lunete. Wolfovitz și Woolsey nu vorbesc de altfel de capul lor. În 1998, când nimeni nu ar fi îndrăznit să arunce asemenea idei nici într-o conversație la bufetul gării, Wolfovitz și Woolsey au semnat un document intitulat „Proiectul noului secol american".

Între celelalte 8 semnături găsim în josul documentului un alt nume care face astăzi politica Americii. Donald Rumsfeld, ministrul american al apărării și, se zice, locatarul principal în urechea lui Bush. El a dat în doar câteva săptămâni, la începutul lui martie, toate semnalele că ideile noii strategii americane sunt coapte și că vor fi puse la lucru dacă altfel nu se mai poate. Siria și Iranul au fost de-altfel numite fără ocol. Siria, descrisă de Rumsfeld drept furnizor încăpățânat de material militar al Irakului și adăpost pentru fugarii irakieni, are motive să creadă că s-a schimbat ceva în atitudinea americană față de Orientul Mijlociu. Indiferent de simpatiile politice, de pro sau de antiamericanism, toată lumea a sesizat în războiul din Irak măcar un lucru, slăbiciunea. Slăbiciunea armatei irakiene, slăbiciunea amenințărilor cu martiri sinucigași, slăbiciunea discursurilor apocaliptice rostite la televiziune. Au de gând guvernele arabe să facă în curând proba aceleiași slăbiciuni, sau au realizat deja că e mult mai avantajos să ajungă la o înțelegere cu America. În definitiv, cine negociază e partener egal. Principala consecință a războiului din Irak ar putea fi tocmai întărirea șanselor de succes ale planului de pace anunțat pe 14 martie. Cineva a prezis că dimpotrivă, războiul va naște o sută de Bin Ladeni. E un pronostic discutabil. Avem deja un precedent, războiul din Afganistan a pus capăt în două luni mișcării taliban și a spart cuibul lui Bin Laden. Însă, n-a fost urmat de apariția a măcar 50 de Bin Laden. Puterea șocantă a americanilor a dat de gândit. Și, putem de altfel încheia chiar cu o vorbă a lui Bin Laden, care, iertat fie citatul, se potrivește de minune: „Când ai în față un cal slab și un cal puternic bunul simț îți spune să alegi calul puternic". Barakat, unul din demnitarii palestinieni și unul din viitorii miniștri ai guvernului obiectează. Motivul: nu se poate discuta serios în timp ce armata americană se plimbă cu blindatele prin Irak. S-ar putea, însă, ca palestinienii să aibă și alte motive. Mai întâi, noul guvern va avea nevoie de cât mai mult timp pentru consolidare, apoi viitorul prim ministru Mohamed Abbas știe că nu va putea discuta serios planul fără a vizita Washingtonul, iar cel mai rău lucru ce i s-ar putea întâmpla acum lui Abbas e să apară într-o fotografie cordială cu George Bush. Ariel Sharon își face poate alte socoteli, dar țintește în aceeași direcție. Primul ministru israelian dorește un proces lent, pentru că probabil contează pe efectul „Bagdad". Sharon nu poate decât să spere că întreaga regiune se va schimba după războiul din Irak. În sfârșit, surpriza cea mare e că până și Statele Unite ar avea motive să fie mulțumite cu o amânare. În definitiv, războiul nu s-a încheiat și urmează lunile de confuzie dinaintea organizării unui noi administrații. Singurul om care are nevoie ca de aer de planul de pace e primul ministru Tony Blair. El e și omul care crede cu adevărat că problemele Orientului Mijlociu ar putea fi rezolvate în următorii doi ani. Ce va fi e, vorba clișeului, greu de spus, dar nu e exclus să ne întâlnim cu un paradox. Planul de pace va cumula restanțe, în același timp însă Orientul Mijlociu ar putea fi ceva mai pașnic. Deci toată lumea va rumega înțelesul războiului din Irak.

• TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC •

• **Cu mari strădanii, primăvara a început** să-și arate razele ceva mai des, gropile din caldarâm au început să capete umplutură nouă (care, în unele cazuri, a și început să se prăbușească în misterioasele hăuri subterane de sub asfaltul bucureștean), prețul la benzină a început să zburde sprințar (dar tot în sus), ne-a crescut nivelul de trai atât de fioros încât pensionarii noștri putred de bogați nu mai au nevoie de compensare la medicamente (sau cel puțin așa-și închipuie generosul Minister al Sănătății), piața s-a umplut de scumpătăți (ridichi, salată verde, cartofi), câinii vagabonzi sunt din nou amenințați de inițiativele ucigașe ale primăriei, pe scurt, parcă se actualizează celebrul banc cu vizita delegației chineze la Ceaușescu. • Cică răposatul toarăș, cu ocazia unei vizite a unor delegați chinezi, le spunea plin de mândrie oaspeților: „Poporul român e foarte disciplinat. Mănâncă din două în două zile, și atunci numai o bucățică de pâine, stau în case cu temperatură de 6 grade iarna, vin la ore suplimentare neplătite și stau cu ceasurile la ședințele de partid lărgite, iar duminica vin la munca voluntară-obligatorie". Atunci, conducătorul delegației chineze l-a întrebat: „Dar cu cianură ați încercat?" • Mai, mai să ne gândim că e un banc cât se poate de actual.

• **Văzând cum stau lucrurile, românașii noștri isteți** încearcă cu tot dinadinsul să se strecoare în acele părți ale lumii în care traiul zilnic se câștigă cu mai multă ușurință, ceea ce dă de lucru autorităților de frontieră. • E drept că oficialitățile afirmă sus și tare că au securizat frontierele (condiție care ne-a fost pusă pentru a fi suspendată obligativitatea vizelor Schengen). • Dar, dacă privești bine la numărul românilor care sunt expulzați din UE (majoritatea fiindcă au ajuns ilegal în străinătate), înțelegi că, totuși, frontierele noastre nu sunt chiar atât de crâncen păzite încât să-i descurajeze pe îndrăzneții care vor să le treacă în mod clandestin. • Până una alta, constatăm că în primele trei luni ale anului acestuia a fost interzisă ieșirea din țară unui număr impresionant de doritori de călătorii în Vest: 170.000 de persoane au fost oprite la graniță, majoritatea pentru că nu aveau banii necesari pentru călătorie, un număr destul de mare pentru că aveau actele în neregulă. • Dintre cei 4837 români expulzați de țările din Vest, 450 au săvârșit infracțiuni care i-au procopsit cu dosare penale. • Cam 10%!! • Să ne mai mirăm că urlă ziarele străine de cetățenii români care jefuiesc, fură, cerșesc, codoșesc?

• **Apropo de infracțiuni,** mai e câte una mai lată care te lasă cu gura căscată. • Bunăoară, un tir înmatriculat în județul Alba se prezintă deunăzi la Negru Vodă, la punctul de frontieră, venind din Turcia încărcat cu detergenți. • Vameșii români, plin de inspirație, au făcut un control (firesc) mărfii și, ce să vezi? • Printre baxurile de detergenți erau ascunse nici mai mult nici mai puțin decât 181,8 kilograme heroină, adică drog dur valorând frumoasa sumuliță de 5 milioane de dolari. • Uite, dom'le, ce de bani valorează o încărcătură de bieți detergenți. • Poliția e de părere că așa o bogăție de marfă nu era destinată drogaților sărăcani din țara noastră, pe care insuficiența mijloacelor îi obligă să recurgă la mizilicuri alde aurolac sau, și mai rău, vodcă ieftină fabricată în cine știe ce cadă de baie, de care fabricanții nu au nevoie pentru destinațiile ei firești. întrucât sunt în general persoane certate cu apa și săpunul.

• **Că tot vorbim despre această pătură** distinsă a societății, e locul să amintim domnilor dornici de amor tarifat că doamnele care-și vând farmecele apreciază adeseori posesiunile (în special mobile) ale clienților, pe care, dacă au ocazia, și le însușesc fără remușcări (posesiunile, nu pe domnii respectivi). • Așa s-a întâmplat cu un marinar ucrainean amator de căldură sufletească și trupească: el a făcut apel, întru acest scop, la două distinse lady de pe malul mării (la două pentru că avea nevoie de multă căldură sufletească). • Cele două (b)orfeline, constatând că orfanul de iubire era dotat cu un inel de aur și cu un mic tezaur în euro, și-au însușit aceste bunuri, probabil prețuindu-și serviciile la mai mult decât meritau. • Vajnica noastră poliție, făcând cercetările de rigoare la plângerea păgubașului, a dibuit inelul, pe care „trufandalele" îl amanetaseră. • Cei 300 de euro săltați de iubărețele romance s-au pierdut însă în neagra veșnicie.

• **Se știe că firma Elada Service SRL**, administrată de un fost domn polițist, care se bucură de expresivul nume de Tedi Nătăvală, a obținut de la generosul nostru stat, ocrotitor al inițiativei private, o frumoasă rambursare necuvenită de TVA, în valoare de 35 miliarde lei (aoleu, ce sume interesante, măiculiță!). • Ei bine, aflăm că, de curând, a fost arestat fostul director adjunct al Administrației Finanțelor Publice Constanța, care a aprobat această restituire ilegală către frățânele Nătăvală, făcând cu această ocazie o gaură strașnică în buzunarul nostru, al tuturor. • Domnul respectiv, pe numele său Ștefan Brânză, și-a băgat probabil adânc mustățile în smântână, căci nu ne închipuim că a făcut așa un dar din banii noștri fără să-și păstreze și dumnealui un mic suvenir. • Suntem siguri că acum, când a intrat la răcoare alături de alți doi colegi ai dumisale, acuzați ca și el de abuz în serviciu contra intereselor publice, în formă calificată, amintirea suszisei smântâni le va ține la toți trei de cald.

• **Mârlănia crasă din fotbalul românesc** trezește reacții sănătoase în ziare, dar nu destul pentru ca puroiul care umflă până la refuz această bubă să fie eliminat. • Până una alta îi vedem pe protagoniștii interminabilei piese mitocănești rânjind din ce în ce mai vesel pe la televizor și prin pozele din jurnale, nesinchisindu-se de mizeriile date la iveală. • Aferim, câinii latră, caravana trece. De obicei cu helicopterul. • Nu e speranță să se facă bine fotbalul nostru.

• **Marele agricultor de carton**, cel bine numit, domnul Culiță Tărâță, are deja o datorie de 33 miliarde lei încă de anul trecut, către ADS (Agenția Domeniilor Statului). • Miloasa ADS încă își așteaptă mălaiul de la Tărâță, fără să-i pună sula în coaste. • Numai că, pe 15 aprilie, susnumitul domn Tărâță trebuie să plătească alte 7 miliarde lei, iar în iulie îl mai așteaptă încă un termen, pentru plata a încă 28 miliarde lei, toate aceste sume reprezentând redevențe pentru exploatarea celor 56 mii hectare din Insula Mare a Brăilei, pe care vechilissimul Tărâță le gerează, cu binecuvântarea aceluiași ADS. • Ne întrebăm dacă, în sfârșit, respectivul domn nu-și va achita din nou datoriile către stat, va fi mazilit de pe hectarele Insulei Mari? • Fiind cunoscut faptul că arendașul rău platnic este deja în proces pentru datoriile de anul trecut, jeluindu-se că nu poate plăti din cauza secetei din vara anului 2002. • N-are noroc Insula Mare a Brăilei. Precedentul arendaș, un mamut agricol, a adus ADS, în doi ani, un prejudiciu de peste 22 milioane de dolari. • Totalul prejudiciului tărâțian încă nu poate fi evaluat. • Un lucru e cert: nici fostul arendaș, nici actualul Tărâță nu au dat semne că ar vrea de bună voie să dea din mână Insula Mare. • Ceea ce înseamnă, dacă ne gândim bine, că mănoasa insulă nu le aduce pagube. • Nu lor. • Aduce pagube statului.

• **În sfârșit prețioasa noastră industrie**, aceea care în '90 a declanșat instinctul de proprietate al maselor muncitoare, scoțându-le în stradă sub clasica lozincă „nu ne vindem țara", a început să se apropie de cumplita realitate a prețului de vânzare: un euro. • APAPS intenționează să publice regulamentul care îi va îngădui să vândă pe acest interesant preț bună parte din acțiunile sale la diverse companii aflate în stare jalnică. • Ne gândim cu milă la nesocotiții care se vor bucura la prețul ieftin și vor încerca să se înhame la povara imposibilă a redresării falimentarei noastre industrii. • Dar, cum lumea asta e plină de miracole, poate ca mâine vom vedea optimiști investitori vestici luând taurul de coarne și încercând să înfrunte (la preț de un euro plus nenumărate datorii și necesar de investiții de milioane) imobilismul românesc, birocrația românească, lenea românească, sindicatele românești și alte calități naționale care ne-au adus în starea în care ne aflăm astăzi.

• **Trecând la evenimentele cele mai grozave** ce au avut loc în lume în ultima vreme, nu putem să nu ne extaziem de neutralitatea americană, care și-a găsit loc de manifestare pe străzile Bagdadului, taman în momentul în care troglodiții locali au dat buzna în marele muzeu de antichități și au făcut praf sau au jefuit tezaurele inestimabile ale muzeului. • Cum considerăm că zestrea muzeului din Bagdad face parte din patrimoniul de artă al întregii umanități, deci și al nostru, protestăm în nume personal la atitudinea inactivă a armatei americane, care a stat și s-a uitat impasibilă cum se duc pe apa sâmbetei opere de artă unice, imposibil de înlocuit, neprețuite (estimarea de miliarde de dolari pe care o fac specialiștii nu ni se pare valabilă: alte miliarde de dolari pot înlocui miliarde de dolari pierdute, dar operele antichității mesopotamiene nu pot fi înlocuite). Considerăm că lipsa de reacție a armatei americane în fața devastării muzeului din Bagdad este una dintre cele mai mari crime la adresa umanității, care desfigurează chipul secolului al XXI-lea.

• **Și nu numai asta:** civilizata armată de ocupație, care este moralmente responsabilă de bunul mers al vieții într-un oraș ocupat (așa cum este Bagdadul), nu ridică un deget și privește impasibilă cum mulțimea dezlănțuită jefuiește case, magazine, spitale. • Ba chiar i se pare normal ca atmosfera de distrugere și jaf să fie filmată de toți ziariștii lumii. • La care ei asistă fără să ia măsuri. • Mai târziu, când istoria va considera aceste momente cu un ochi imparțial, responsabilitatea nefireștilor distrugeri din Bagdad va fi atribuită cu siguranță celor care ar fi fost datori să le împiedice.

• **Ultimul neologism găsit pe Internet: Bushistan.** • Țară încă imaginară, compusă din statele care stau în atenția ideilor civilizatoare și democratizatoare ale președintelui Bush, între care Siria, Afganistan, Iran, Statele Golfului, Arabia Saudită, Pakistan, adică de fapt tot ce mișcă pe glob între Israel și India și China. • Ce oameni răuvoitori au acces la Internet, să nu-ți vină să crezi!

• **Constatăm cu multă tristețe** însă că singura justificare temeinică a agresării Irakului, capturarea dezgustătorului dictator Saddam Hussein, e deficitară. • Saddam a dispărut în ceață, topindu-se probabil pe acolo pe unde s-a topit și celebrul lui confrate Osama Bin Laden, dispărut și el fără urmă de multă vreme. • E ca și cum americanii, plini de bunăvoință, ar fi intrat peste noi în '89 ca să ne elibereze (dar n-au intrat), ar fi lăsat populația îndemențită să intre și să jefuiască Muzeul Național (dar populația n-a fost îndemențită și nu a jefuit Muzeul Național) și apoi nu l-ar fi găsit pe Ceaușescu, care s-ar fi topit și dumnealui în ceață (dar nu s-a topit și uite că l-am găsit și căsăpit). • Cu toate că facem parte dintre cei care au așteptat americanii timp de decenii, parcă acum ne încearcă o mică bucurie că n-au venit și că la noi nu s-a întâmplat ca în Irak. • Nu de alta, dar ideea că s-ar fi putut întâmpla să rămânem fără operele din muzeu (multe, puține câte sunt) și în schimb să știm că Ceaușescu hălăduiește pe undeva, ne-ar fi otrăvit, nu alta.

Telegrafist

Scrisoare deschisă
Domnului prof. univ. Emil Constantinescu

Nu am avut ocazia să ne cunoaştem direct, cu toate că ne-am întâlnit în multe împrejurări legate de alegerile din 1996, pentru care aportul şi sacrificiile personale nu au contat niciodată în ideea redobândirii unei speranţe pierdute de mai mult de o jumătate de veac, cu atâtea jertfe imense ale neamului nostru. În primul rând să mă recomand, sunt economist de profesie şi activitatea şi experienţa profesională sunt legate de viaţa financiar-bancară din România şi străinătate. Originea mea este cât se poate de autentică, fiind născut la poalele Munţilor Apuseni într-o familie simplă de ţărani. Am trăit chiar din copilărie tragedia şi erorile istoriei românilor amplificate de către asuprirea comunistă. Tatăl meu a luptat pe frontul de la Cotul Donului, pierzându-şi o mână şi fiind astfel invalid de război. Pentru aportul adus în acele bătălii, a fost decorat cu Ordinul *„Virtutea Militară”*. După război, în plină campanie de comunizare a societăţii româneşti şi colectivizare forţată a agriculturii, i s-au furat de către comunişti pământul, utilajele agricole şi animalele.

Am încercat să înţeleg ce s-a întâmplat după aceste alegeri când aţi fost confirmat în funcţia supremă în stat şi aţi format un guvern capabil să conducă şi să administreze problemele grele ale economiei româneşti. Am urmărit cu emoţie toate evenimentele şi am sperat în schimbările profunde propuse în *„Programul CDR de 200 zile pentru sate şi oraşe”* în campania electorală. Am distribuit acest program sub formă de broşură prin sate şi oraşe transilvane şi am discutat cu multe persoane ce înseamnă această revigorare a societăţii româneşti. La nici doi ani de zile de la aceste momente, nu mai puteam să dau ochii cu cei cărora le propusesem o consultare şi apropiere faţă de acest program de guvernare. Nu ştiu cum se vede viaţa ţării de la Cotroceni, sau de la catedra universitară, însă trebuie să ştiţi că cetăţenii ţării sunt tare deznădăjduiţi. Aţi fost o persoană în care s-a investit încredere şi iată că aţi dezamăgit profund.

Înainte de alegerile prezidenţiale din 2000 v-aţi retras la timp din viaţa politică, marcându-vă astfel gestul de refuz de a mai continua lupta pentru binele ţării. Rezultatele atât meritorii cât şi mai puţin ale mandatului dumneavoastră sunt bine cunoscute. Vă întreb ce va determină să reveniţi în politica românească şi de ce încercaţi să divizaţi opoziţia de dreapta? Sunteţi cumva un „perseverent al proletcultismului” şi încercaţi să faceţi jocul puterii actuale fără discernământ? După tot ce s-a întâmplat, pentru mine sunteţi un veritabil oportunist şi carierist. Afirmaţia mea are la bază demersurile dumneavoastră întreprinse în Europa de Vest înaintea alegerilor din 1996 pentru a căuta sprijin financiar. Nu vreau să fiu deloc maliţios însă întâmplările ulterioare legate de afacerea „Ţigareta” şi relaţiile cu celebrul şef al privatizării economiei româneşti care înainte de a face politică a fost „valutist” pe Corso-ul de la Cluj sunt realităţi penibile pentru dumneavoastră. Acel „capital de încredere” l-aţi spulberat prin fapte nechibzuite.

Recent, mi-a atras atenţia o expresie de-a dumneavoastră potrivit căreia „Ciorbea este creaţia mea...” şi am fost stupefiat de o aşa manieră de exprimare. Ceea ce spuneţi nu este adevărat şi vă erijaţi într-o „fiinţă superioară” ignorând valorile noastre spirituale potrivit cărora Dumnezeu este singurul care a creat omul. Această lipsă elementară de credinţă vă va aduce multe prejudicii şi decepţii şi de aici înainte. Această batjocură la adresa unui fruntaş ţărănist este nepermisă, indiferent de relaţiile anterioare şi jocurile actuale de culise pe care le practicaţi atât de sârguincios. Oamenii de calitate nu procedează ca dumneavoastră. Un exemplu este gestul lui Constantin Ticu Dumitrescu care a revenit în P.N.Ţ.C.D., trecând peste adversităţile de moment.

Memoria Seniorului Coposu, pentru faptul că l-aţi dezamăgit atâta, ar trebui să vă dea de gândit. Nerespectându-i Testamentul, aţi aruncat un văl de neîncredere asupra partidului. Cine sunteţi dumneavoastră, aţi reuşit să arătaţi, însă ar fi interesant de ştiut cine stă în spatele dumneavoastră. Eu cred sincer că Acţiunea Populară este o mare gogoaşă şi că întreţinerea unei disensiuni în dreapta românească este nesănătoasă pentru afirmarea în continuare a societăţii civile româneşti.

Trăiesc o mare deziluzie, aceea de a vă fi girat moral şi mă întreb câţi alţii ca mine mai sunt în aceeaşi situaţie.

În Ţara Românească nu se mai zâmbeşte de mult timp. Traiul de pe o zi la alta al majorităţii populaţiei nu dă de gândit la nimeni din Puterea actuală în condiţiile în care Opoziţia este ineficientă şi încercă să se refacă. Pe feţele oamenilor se citeşte deznădejde şi teamă că ziua de mâine le va aduce mai multe greutăţi. Speranţa românilor într-o viaţă mai bună este compromisă şi datorită acţiunilor şi neacţiunilor dumneavoastră.

Aceste aspecte triste ale societăţii noastre au cauze binecunoscute iar cei ce refuză să spună adevărul sau să înfăptuiască ceva înspre binele comun sunt impostori şi profitori de toate culorile. Neamului Românesc îi lipsesc astăzi adevăraţii Apostoli, acei oameni deosebiţi, înzestraţi cu calităţi morale şi spirituale capabile să orienteze neamul nostru pe calea cea bună.

Mă rog lui Dumnezeu pentru a ajuta neamul nostru atât de încercat, să-şi descopere valorile autentice şi puterea de a trece peste greutăţile actuale.

Al dumneavoastră,
Traian Burdulea
comuna Livezile
judeţul Alba

• **Sondajul IMAS** publicat la 26 martie, la întrebarea «Aţi fi de acord ca România să sprijine atacarea Irakului pe baza unei hotărâri a ONU?», a înregistrat 71,8% nu, 23,5% da, 4,7% nu ştiu sau nu răspund. La întrebarea «Aţi fi de acord ca România să sprijine atacarea Irakului fără să existe o hotărâre a ONU?» răspunsurile au fost 86,6% nu, 8,1% da, 5,3% nu ştiu sau nu răspund.

În aceeaşi perioadă în Statele Unite, după sursa RollingReport.com, 75% aprobau politica lui George W. Bush în privinţa Irakului, 22% nu, 3% n-au răspuns; în Marea Britanie, după sursa Daily Telegraph, 56% considerau că intervenţia în Irak e justificată; în Franţa 79% nu aprobau intervenţia militară, iar 19% o aprobau.

• **«Academia Caţavencu»** publică date parţiale ale unui sondaj INSOMAR comandat de PSD privind opţiunile bucureştenilor: dacă ar fi mers la urne 34% ar fi votat PSD, 33% PD.

Pentru preşedinţie, voturile ar fi mers către Adrian Năstase 22,1%, Theodor Stolojan şi Ion Iliescu 20,4% fiecare.

La Primăria Capitalei, prima şansă o păstrează Traian Băsescu cu 75,6% din preferinţele bucureştenilor; 56% consideră ca foarte importante pentru oraş proiectele privind crearea de noi locuri de parcare, pasajul de la Gara Basarab şi contorizarea termică. Simptomatică este nepublicarea rezultatelor sondajului, deşi secretarul general al PSD recunoaşte existenţa lui.

• **Institutul de Studii Sociale** publică la sfârşitul lunii martie sondajul de opinie efectuat între 12-19 februarie din care rezultă:

– toate partidele au cote în scădere, PSD 45%, PNL 16%, PRM 13%, PD 11%, UDMR 6%, PNŢCD 4%, PUR 2%;

– pentru preşedinţie, Adrian Năstase ar căpăta 41%, Theodor Stolojan 20%, Traian Băsescu 16%, Vadim Tudor 13%;

– încrederea populaţiei se îndreaptă către Ion Iliescu şi Adrian Năstase cu câte 52 de puncte fiecare, Theodor Stolojan şi Traian Băsescu 46 puncte fiecare;

– încrederea în instituţii este de 87 de puncte pentru Biserică, 79 Armată, 69 mass-media, iar cea mai puţină încredere o au românii în sindicate 24 puncte, Parlament 20, partide 14;

– românii se tem de război 36,8%, nivelul de trai scăzut 26,8%, şomaj 11,1%, boli 8,6% corupţie 3,5%, Dumnezeu 1,3%, calamităţi naturale 1,3%, moarte 1%, altele 5,3%, nu ştiu 3%, nu răspund 2%;

– cele mai urgente probleme de rezolvat sunt nivelul de trai 33,9%, şomajul 21,8%, corupţia 12,1%, pacea 8,2%, sistemul sanitar 4,6%, agricultura 3,6%, locuinţele 16%, altele 12,1%, nu ştiu 3%, nu răspund 1,8%.

• **Guvernul a publicat** la 27 martie sondajul IMAS Barometrul Opiniei Publice – martie 2003 care îi este favorabil:

– personalităţile publice în care românii au încredere sunt Ion Iliescu 51 puncte, Adrian Năstase 50,3 puncte, Mircea Geoană 48,2 puncte şi Traian Băsescu 42,7 puncte;

– opţiunile pentru alegeri parlamentare ar fi 54% PSD, 14,5% PRM, 14,1% PNL, 8,6% PD;

– direcţia politică şi economică actuală este percepută a fi greşită de 38,2%, bună de 30,7%, nu duce nicăieri 28,5%;

– situaţia economică faţă de anul trecut, este apreciată a fi mult mai proastă de 14,6%, mai proastă 33,9%, la fel 34,8%, ceva mai bună 15,1%, mult mai bună 1,4%.

• **Primul Eurobarometru** privind percepţia publică asupra ştiinţei şi tehnologiei în cele 13 state candidate la UE a fost dat publicităţii la 4 aprilie de Delegaţia Comisiei Europene la Bucureşti. Pentru România, rezultatele Barometrului indică:

– 35% dintre români sunt interesaţi de ştiinţă şi cercetare, iar 69% consideră că duc lipsă de informare ştiinţifică şi numai 5,9% sunt la curent cu noile apariţii din acest domeniu;

– majoritatea nu consideră că istoria şi psihologia sunt discipline ştiinţifice, iar tineretul nu este interesat de o carieră ştiinţifică din pricina salariilor mici;

– 80% din cei intervievaţi consideră că ştiinţa le poate îmbunătăţi calitatea vieţii.

• **Un studiu realizat** de Cushman & Wakefield privind preţul spaţiilor de închiriat pentru birouri plasează Bucureştiul pe locul 22 cu 363 de euro pe metru pătrat anual, după Londra cu 1478 euro, Tokio 1104 euro, Paris 961 euro, Varşovia 525 euro, dar înaintea unor oraşe ca Viena 350 euro, Copenhaga 329 euro, Budapesta 320 euro, Lisabona 315 euro, Toronto 279 euro, Praga 276 euro. Uniunea Naţională a Agenţilor Imobiliari contestă aceste valori ca fiind depăşite şi dau ca preţ anual pe metru pătrat pentru Bucureşti la categoria A 280 dolari, iar pentru categoria B 210 dolari.

• **Salariul mediu net** pe februarie a fost de 4.451.835 lei, cu 5,9% mai mic decât în ianuarie; salariul mediu brut a fost de 6.054.129 lei, cu 7,1% mai mic decât în luna precedentă. Cele mai mari salarii medii nete au fost în instituţiile financiare 12,7 milioane lei în creştere cu 15% faţă de ianuarie, în poştă şi telecomunicaţii 7,8 milioane lei în creştere cu 7%. Salariile din învăţământ au scăzut cu 28,4% ajungând la 4,5 milioane lei, iar cel mai mic salariu mediu pe ramură s-a înregistrat în industria de prelucrare a lemnului 2,56 milioane lei.

• **Deficitul comercial** în februarie a fost de 247 milioane dolari. Exporturile au fost de 1,32 miliarde dolari, mai mari cu 38,7% decât în februarie 2002, iar importurile au însumat 1,57 miliarde dolari, cu 31,4% peste nivelul aceleiaşi luni a anului precedent.

• **Rentabilitatea întreprinderilor** este, după datele evocate de Octavian Moarcăş, vicepreşedintele Consiliului Naţional al Întreprinderilor Private Mici şi Mijlocii din România:

– din 371.000 microîntreprinderi, 154 au avut profit declarat (?!);

– din 28.880 întreprinderi mici 20 sunt profitabile (?!);

– din 6.690 întreprinderi mijlocii, 5.204 obţin profit;

– din 1.538 întreprinderi mari, 1053 înregistrează profit;

Dacă aceste date sunt reale, microîntreprinderile şi întreprinderile mici sunt în proporţie de peste 99% fie inactive, fie nerentabile, fie falimentare.

• **Producţia industrială** realizată în primele două luni ale anului a fost mai mică decât cea din ianuarie-februarie 2002 şi anume 99,8%.

• **Numărul şomerilor** era la 31 martie de 779.154 persoane, mai mic cu 19.246 decât la finele lunii precedente, iar rata şomajului de 8,3% faţă de 8,5% în februarie. Din numărul total de şomeri, 367.388 au fost indemnizaţi, iar 411.766 neindemnizaţi.

• **Rata inflaţiei** din primul trimestru al anului în curs a fost de 3,2%, iar în martie de 1,1%. Cele mai mari scumpiri înregistrate în luna martie au fost la zahăr 5%, miere 4,5%, telemea de vacă 3,9%, cartofi 3,8%, transportul interurban 3,9%, iar pe grupe de mărfuri 1,3% la alimente, 1% mărfuri nealimentare şi 0,8% servicii.

ÎNCEPUT ŞI SFÂRŞIT FĂRĂ GLORIE

27 martie este data de naştere a Partidului Acţiunea Populară al cărui preşedinte confirmat este Emil Constantinescu. Omul care după trei ani de preşedinţie a declarat «Am fost învins de Securitate», a ieşit din rezerva politică pe care şi-a impus-o şi, adunând oamenii care l-au ajutat să ducă Convenţia Democratică la dezastru, a declarat în pofida evidenţei şi bunului simţ «Vom învinge!». Un început fără glorie cu sfârşit previzibil.

Cu câteva zile mai înainte, 13 fruntaşi ai Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat, printre care secretarul general al partidului şi şase vice-preşedinţi, semnaseră o scrisoare prin care contestau felul cum e condus partidul de către Victor Ciorbea, scrisoare trimisă preşedintelui PNŢ dar şi Partidului Popular European şi ale cărei urmări au fost suspendări şi excluderi ale semnatarilor scrisorii. Suspendaţii şi excluşii au ţinut o conferinţă de presă chiar în sediul partidului care îi sancţionase, folosind argumente fizice pentru a intra cu forţa în sediul din Piaţa Rosetti, înfrângând rezistenţa asediaţilor spre deliciul trecătorilor încântaţi de spectacol. Conferinţa de presă s-a ţinut în strigăte şi îmbrânceli cărora le-au pus capăt bodyguarzii şi mai apoi jandarmii chemaţi pentru a restabili ordinea.

Să fie acesta sfârşitul puţin glorios al unui mare partid politic românesc?

• **România figurează** în raportul anual al Departamentului de Stat al SUA printre ţări ca Israel, Irak şi alte state din Asia Centrală unde au fost constatate încălcări ale drepturilor omului. Raportul aduce grave acuzaţii sistemului judecătoresc din România, puterea judecătorească fiind influenţată şi în 2002 de puterea executivă. Justiţia noastră este apreciată de Departamentul de Stat ca slabă, ineficientă şi afectată de corupţie sistematică. Cu toate că membrii Consiliului Suprem al Magistraturii, care controlează selectarea, promovarea, transferul şi sancţionarea judecătorilor, sunt numiţi de parlament dintr-o listă elaborată de tribunale şi Parchete, ministrul justiţiei prezidează CSM, asigură activitatea şi controlează agenda acestuia. Ministrul justiţiei supervizează şi activitatea procurorilor care constituie o parte semnificativă din CSM.

Sistemul judiciar continuă să fie ineficient şi lent, rezolvarea unui caz durând în medie peste patru ani şi jumătate.

În ceea ce priveşte poliţia, Raportul semnalează utilizarea excesivă a forţei, precum şi arestări şi detenţii arbitrare.

Referitor la drepturile omului, se precizează că ele sunt în general respectate, dar au fost semnalate unele restricţionări ale drepturilor presei, precum şi discriminarea unor grupuri religioase de către autorităţi.

Corupţia este considerată ca fiind generalizată şi afectând atât dreptul cetăţenilor la o justiţie corectă şi rapidă cât şi accesul la autoritatea publică.

• **Aflăm cu întârziere** că patru scriitori români din Basarabia, Mihai Cimpoi, Vasile Vasilache, Vladimir Beşleagă şi Ion Hadârcă, au refuzat Ordinul Naţional „Steaua Republicii" oferit de preşedintele comunist Vladimir Voronin, deoarece aceeaşi distincţie i-a fost oferită şi lui Ivan Bodiul, fostul prim-secretar al CC al Partidului Comunist din Moldova sovietică. Acest tovarăş, adus ca prim-secretar de Brejnev, s-a ilustrat prin deznaţionalizarea românilor din Basarabia, prin persecutarea intelectualilor de origine română, prin falsificarea istoriei Moldovei şi închiderea a numeroase lăcaşe de cult.

Refuzul scriitorilor basarabeni este onorant şi nu cunoaştem un gest asemănător din partea vreunui intelectual român decorat de fostul secretar comunist Ion Iliescu, astăzi preşedinte al României, deşi pentru un asemenea refuz ar fi destule temeiuri.

• **Polarizarea forţelor politice** din Moldova de dincolo de Prut se accentuează. Opt partide de dreapta s-au unit într-un bloc unic; ele sunt Partidul Popular Creştin Democrat, Partidul Liberal, Partidul Ţărănesc Creştin Democrat, Partidul Social Liberal, Partidul Naţional Român, Partidul Ecologist «Alianţa Verde», Noul Partid Naţional Moldovenesc şi Partidul Reformei.

Pe de altă parte, stânga politică strânge rândurile în jurul Partidului Comuniştilor, nou veniţi fiind Partidul Democrat Agrar, Partidul Socialist, Partidul Democrat.

Lupta electorală se va da între dreapta cu precădere românească şi stânga majoritar rusofonă.

• **Dezinteresul autorităţilor române** pentru românitatea din afara graniţelor s-a vădit încă o dată cu ocazia Carnavalului Istroromânilor ce a avut loc la Jeian. Istroromânii constituie cel mai occidental grup etnic român, situat în peninsula Istria ce aparţine acum Croaţiei, la mică distanţă de oraşul italian Triest. Participanţii istroromâni au deplâns lipsa oricărui reprezentant al României, autorităţi, televiziune, formaţii artistice etc.

Continuăm să fim campionii lepădării de sine şi al dezinteresului naţional.

• **Ambasadorul Israelului** Sandu Mazor a cerut, în cadrul celei de-a treia ediţii a seminarului pentru predarea Holocaustului în şcolile din România, care a avut loc la Cluj, obligarea elevilor la cunoaşterea problematicii Holocaustului şi creşterea timpului de predare a Holocaustului în şcolile româneşti de la două ore la cât de multe va permite orarul şcolilor. Rectorul Universităţii Babeş-Bolyai, Andrei Marga, a acceptat sugestiile ambasadorului Israelului, păstrând totodată tăcerea asupra cererilor repetate ale societăţii civile pentru cunoaşterea şi studierea terorii comuniste din România, a Holocaustului roşu. Conform principiului umilitor *quod licet Jovis non licet bovis*, profesorul Marga acceptă studierea Holocaustului evreilor de către elevii români dar nu şi cunoaşterea terorii comuniste din România, pe care nimeni nu vrea să o impună elevilor din Israel, ci numai să o introducă în programa şcolară pentru elevii români.

• **Despre Holocaust** pe de o parte şi teroarea comunistă pe de altă parte, s-a pronunţat şi ministrul Culturii şi Cultelor Răzvan Theodorescu: «Holocaustul roşu nu este un termen potrivit. Nici un tribunal nu a condamnat până acum comunismul, bolşevismul… Nu există nici un text juridic ce poate condamna comunismul».

Procesul comunismului nu s-a făcut pentru că la Malta, Bush şi Gorbaciov au stabilit stingerea lentă a comunismului şi trecerea la capitalism a Răsăritului Europei cu condiţia ca cei care, timp de 70 de ani, au ucis o sută de milioane de oameni şi au deţinut în închisori şi în lagăre 150 de milioane de oameni, să scape de pedeapsă. Această împrejurare îi permite şi ministrului Culturii şi Cultelor să stea cu fruntea sus, deşi ca membru al partidului comunist a fost tovarăşul celor care au ucis şi au schingiuit în numele partidului.

Lipsa unei legi care să condamne comunismul şi crimele făptuite de el nu este o scuză pentru a „prescrie" aceste crime, aşa cum consideră Răzvan Theodorescu.

• **10% dintre parlamentari** sunt ţigani, dar îşi ascund apartenenţa etnică, au declarat presei deputatul Nicolae Păun, consilierul prezidenţial Gheorghe Răducanu şi consilierul guvernamental Mădălin Voicu, ei înşişi ţigani declaraţi. Fără să dea exemple, cei trei fruntaşi rromi le-au sugerat ziariştilor că pot depista cu uşurinţă ţiganii nedeclaraţi din parlament după cum se îmbracă şi după comportament. Deputatul Păun le-a oferit ziariştilor un exerciţiu de perspicacitate: «Dacă mă puneţi pe mine şi pe Ristea Priboi să vorbim despre rromi, nu ştiţi căruia dintre noi să vă adresaţi».

Dacă vreun român ar fi îndrăznit să spună ceva asemănător, ce mai acuzaţii de discriminare rasială şi-ar fi atras!

• **Refacerea Regiunii Mureş Autonomă Maghiară**, deocamdată numai pe criterii economice, a fost cerută de primarii şi consilierii din Harghita, Covasna şi Mureş şi a primit sprijinul puternic al UDMR prin Marko Bela şi György Frunda. Deşi se leapădă de acuzaţia că ar vrea constituirea unei entităţi economice pe criterii etnice, intenţia este transparentă, întrucât cer unificarea judeţelor Harghita, Covasna şi a unei părţi din judeţul Mureş, anume aceea locuită de maghiari.

• **PSD recunoaşte** în «Strategia politică a partidului pe 2003» că suferă o permanentă erodare electorală din pricina campaniei împotriva corupţiei dusă de opoziţie şi societatea civilă şi a punerii în cauză a «baronilor locali» ai PSD. De asemenea programul cuprinde temerea conducerii partidului în legătură cu riscul de a pierde «zona de risc» a electoratului, şomerii şi pensionarii, defavorizaţi de legislaţia ultimilor doi ani, de inflaţie şi de creşterea preţurilor. PSD se teme de o alianţă electorală PD-PNL care la viitoarele alegeri ar putea depăşi partidul acum la putere.

• **De peste doi ani**, guvernul protestează împotriva lefurilor mari pe care le au directorii regiilor locale prestatoare de servicii către populaţie, dar nu ia nici o măsură pentru reducerea lor. De curând, în şedinţa guvernului, s-a constatat încă o dată că 107 directori au venituri salariale de peste 30 milioane lei, 109 au salarii între 20 şi 30 milioane lei, 255 au salarii de sub 20 milioane lei. Campionii sunt managerii regiilor: SC Termon Oneşti cu salariul de 85 milioane de lei, Apa Nova Ploieşti 60 milioane lei, Transport în Comun Constanţa 56,4 milioane lei, ADP Sector 4 Bucureşti 52,9 milioane lei, Apă Canal Paşcani 52,9 milioane lei, Ecosal Galaţi 47,5 milioane lei, Publiserv Piatra Neamţ 44,9 milioane lei, Salubritas Piatra Neamţ 44,9 milioane lei, RATB 44,8 milioane lei ş.a.m.d.

Critici şi supărări vin de la guvern, dar nu şi rezolvări, toţi aceşti directori şi manageri fiind membri PSD ca şi membrii guvernului.

Editor: **Editura Vremea**, Registrul Comerţului, nr. 40/3296/1991
Adresa: Str. Constantin Daniel nr. 14, Sector 1 Bucureşti.
Cod poştal: 71121
Telefon: 3358131; fax: 3110219
e-mail: vremea@fx. ro
http://www.edituravremea.ro
Directorul publicaţiei: **Nicolae Henegariu**
Redactori: **Silvia Colfescu**
Maria Giugariu
Bogdan Mihai Rădulescu
Corneliu Tomescu
Corespondenţi externi:
Aurel Sergiu Marinescu (New York)
Liviu Vălenaş (Nürnberg)
Secretariat: **Silvia Voinea**
Tiparul: **S.C. Tipografia FED**
ISSN – 1454-2579